

EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA

SEKCJA CZWARTA

SPRAWA GŁADKOWSKI przeciwko POLSCE

SKARGA nr 29697/96

WYROK - 14 marca 2000 r.

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Seksja Czwarta), zasiadając jako Izba złożona z następujących sędziów:

Pan M. Pellonpää, *przewodniczący*,

Pan A. Pastor Ridruejo,

Pan L. Caflisch,

Pan J. Makarczyk,

Pan V. Butkevych,

Pan J. Hedigan,

Pani S. Botoucharova, *sędziowie*

oraz Pan V. Berger, *kanclerz Sekcji*,

Obradując na posiedzeniu zamkniętym w dniu 2 marca 2000 r.,

Wydaje następujący wyrok, który przyjęto w wymienionym terminie:

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa została wniesiona do Trybunału przez Pana Władysława Gładkowskiego („skarżący”), obywatela polskiego, w dniu 5 stycznia 1999 r., w ciągu trzymiesięcznego terminu wyznaczonego przez byłe art. 32 ust. 1 i 47 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności („Konwencja”). Sprawa wywodzi się ze skargi nr 29697/96 przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, wniesionej do Europejskiej Komisji Praw Człowieka („Komisja”), na gruncie byłego art. 25 Konwencji, przez skarżącego w dniu 23 marca 1995 r. Skarżący wniósł skargę na podstawie art. 6 ust. 1 Konwencji, dotyczącą długości postępowania cywilnego. W dniu 4 marca 1998 r. Komisja (Izba Druga) uznała skargę za dopuszczalną. W swoim sprawozdaniu z dnia 9 września 1998 r. (były art. 31 Konwencji) wyraziła jednomyślną opinię, że miało miejsce naruszenie art. 6 ust. 1 Konwencji, w związku z długością zaskarżonego postępowania.

2. W postępowaniu przed Trybunałem, Rząd polski („Rząd”) reprezentowany był przez Pełnomocnika, Pana Krzysztofa Drzewickiego z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

3. W dniu 31 marca 1999 r. panel Wielkiej Izby ustalił, że sprawa winna być rozpoznana przez jedną z sekcji (artykuł 100 ust. 1 Regulaminu Trybunału). Następnie została ona przydzielona do Sekcji Czwartej.

4. W dniu 18 maja 1999 r. Pani Stanisława Lechowiec-Gładkowska (żona skarżącego) poinformowała Trybunał, że skarżący zmarł w dniu 6 marca 1999 r. W dniu 7 lipca 1999 r. wdowa po skarżącym napisała do Trybunału, że zamierza kontynuować postępowanie w zastępstwie zmarłego męża. Jednakże w drugim liście, z dnia 23 sierpnia 1999 r. poinformowała Trybunał, że nie zamierza kontynuować popierania skargi wniesionej przez skarżącego.

5. Rząd w swoim piśmie zwrócił się do Trybunału, na podstawie art. 37 ust. 1 (c) Konwencji, o skreślenie skargi z listy spraw Trybunału.

6. Po wymianie korespondencji Izba zdecydowała, że nie odbędzie się rozprawa w niniejszej sprawie.

FAKTY

7. W dniu 14 października 1989 r. skarżący wniósł do Sądu Wojewódzkiego w Warszawie powództwo przeciwko Centralnemu Szpitalowi Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, domagając się odszkodowania za nieodpowiednie leczenie medyczne, którego wynikiem było jego inwalidztwo.

8. W toku postępowania przed sądem odbyło się kilka rozpraw. Otrzymano opinie biegłych z zakresu medycyny oraz biegłych z zakresu księgowości.

9. Skarżący zmarł w dniu 6 marca 1999 r. W tym czasie postępowanie toczyło się nadal przed sądem pierwszej instancji.

PRAWO

10. W dniu 23 sierpnia 1999 r. wdowa po skarżącym poinformowała Trybunał, że nie zamierza kontynuować postępowania w imieniu skarżącego.

11. Rząd zwrócił się do Trybunału o skreślenie skargi z listy spraw.

12. W tych okolicznościach Trybunał stwierdza, że zgodnie z art. 37 ust. 1 (c) Konwencji nie istnieje już podstawa do kontynuowania badania skargi. Co więcej, Trybunał nie znajduje przyczyn natury ogólnej, jak to określa art. 37 ust. 1 *in fine*, które uzasadniałyby dalsze badanie skargi na mocy tego artykułu.

13. Dlatego też sprawa powinna być skreślona z listy spraw.

Z tych przyczyn, Trybunał

POSTANAWIA SKREŚLIĆ SPRAWĘ Z LISTY.

Sporządzono w języku angielskim oraz notyfikowano na piśmie w dniu 14 marca 2000 r., na zasadach art. 77 ust. 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Vincent Berger
Kanclerz

Matti Pellonpää
Przewodniczący